

παιδίον, κατήνεγκε διὰ τούτων ἰσχυρὸν κτύπημα κατὰ τῆς κεφαλῆς του.

«Καλὰ τοῦ κάμνει, εἶπεν ἄνωθεν ἐξ ἑνὸς πα-
ραθύρου εἰς θεατῆς τῆς σκηνῆς ταύτης· νά, ἔτσι
πρέπει νά σωφρονίζωνται αὐτοὶ οἱ μάγκες.

— Σωστὸ εἶναι αὐτὸ, παρετήρησε χονδρὸς
τις λεπτοουργὸς, ἐπιδοκιμάζων ὅσα ὁ ἄλλος εἶπεν.

— Αὐτὸ θά του κάμη καλὸν, εἶπον αἱ δύο
γυναικες.

— Καὶ βέβαια, ἐπανελάβην ὁ ἀνὴρ κτυπῶν
ἐκ νέου τὸν Ὀλίβερ καὶ δράττων αὐτὸν ἐκ τοῦ
περιλαίμιου. Ἐμπρός, μοσχομάγκα! Ἐδῶ, Τουρ-
κο! προσοχὴ εἰς τὸ πρόσταγμα!»

Ἐξητλημένον ἐκ τῆς προσφάτου ἀσθενείας
του, ζαλισθὲν ἐκ τῶν κτυπημάτων καὶ τῆς αἰ-
φνιδίου ἐκείνης προσβολῆς, φοβηθὲν ἐκ τῶν ἀ-
πειλητικῶν κνιζηθμῶν τοῦ κυνὸς καὶ τῆς βα-
ναυσότητος τοῦ ἀνδρὸς, πρὸ πάντων δὲ κατα-
ληρθὲν ὑπὸ ἀπελπισμοῦ, διότι ἔβλεπεν ὅτι οἱ
περιστάμενοι ἀγοράδαντον εἶχον πεποιθήσιν ὅτι
ἀληθεῖς ἦσαν οἱ κατ' αὐτοῦ δισχυρισμοὶ τῆς
Νάνσυ, — τί ἠδύνατο νά κάμη τὸ ταλαίπωρον
παιδίον; Εἶχε νυκτώσει, ἡ δὲ συνοικία ἦν ἔρη-
μος, ὥστε οὐδεμίαν βοήθειαν προσεδόκα καὶ πᾶ-
σαν ἀντίστασιν ἔκρινε περιττήν. Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλ-
μοῦ ἐσύρθη εἰς λαβύρινθον στενῶν ὁδῶν, μετὰ
ταχύτητος καθιστώσεως ἀκαταλήπτους τὰς ἀσθε-
νεῖς κραυγὰς αἱ ἐτόλμα νά ἐκπέμψη. Ἀλλὰ καὶ
συνιδιὰκριτοὶ ἂν ἦσαν, τίς θά προσέτρειχε λυτρω-
τῆς αὐτοῦ ἐν ταῖς ἐρήμοις ὁδοῖς;

Οἱ φανοὶ τοῦ φωταερίου ἀνήφθησαν παντα-
χοῦ. Ἡ κυρία Μπέντγουν μετ' ἀγωνίας ἀνέμε-
νεν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας· πολλάκις ἡ
ὑπερέτρια ἔτρεξε μέχρι τοῦ ἔκρου τῆς ὁδοῦ,
προσπαθοῦσα νά διακρίνη τὸν Ὀλίβερ, οἱ δὲ δύο
πρεσβῦται φίλοι ἔμενον μετ' ἐπιμονῆς καθήμε-
νοι ἐν τῷ γραφείῳ, καίτοι πυκνὴ σκοτία ἐπῆλθε,
προσηλωμένους ἔχοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ
ὠρολόγιον.

*Ἐπιταὶ συνέχεται.

**Π

ΟΡΟΣ ΑΔΡΙΑΝΟΥ

Γνωστὸν ὑπάρχει ὅτι κατὰ συνήθειαν παρα-
δόξως ἐπικρατήσασαν, πολλάκις πολλαὶ οἰκο-
δομαὶ ἢ μνημεῖα εἶνε γνωστὰ παρὰ τοῖς πολ-
λοῖς ὑπ' ὀνόματα ὅλως διάφορα τοῦ προσήκον-
τος αὐτοῖς, σύμφωνα δὲ συνήθως πρὸς τὸ σχῆμα
ἢ τὴν θέσιν ὅπου ταῦτα ἵστανται, ἢ διαφόρους
ἐπ' αὐτῶν παραστάσεις τῆς τέχνης, ὅταν τοιαῦ-
ται ὑπάρχουσιν, ὡς συνέθη εἰς τὸ Ὁρολόγιον
τοῦ Κυρρήστου, τὸ κοινῶς Ἀέρηδες καλούμενον,
ἢ καὶ πρὸς ἄλλας αὐτῶν σχέσεις. Τῶν ὀνομα-
τοθεσιῶν τούτων ἐσφαλμένων τὸ πλεῖστον, πολλὰ
ἐν Ἀθήναις ἔχομεν τὰ παραδείγματα· τὰ κατὰ
τὸν λόφον λ. χ. τοῦ Μουσείου παλαιότατα ἐπὶ
τοῦ βράχου οἰκήματα *φυλακῆ* (ἢ *σπηλιὰ*) τοῦ
Σωκράτους οἱ πολλοὶ καλοῦσι, καὶ Πύλην τῆς

ἀγορᾶς (ἀδιάφορον τίνος) τὴν πρόστασιν ἐκεί-
νην τὴν τετράστυλον, τὴν Δωρικὴν, τὴν ὀπισθε-
τῶν ξυλίων ἐρείπιῶν, ἄτινα ἀγορὰ τῆς πρω-
τευούσης καλοῦνται, καὶ *γαράρι* τοῦ Διογέτους
τὸ Λυσικράτειον, κ. ἄ. π. Καὶ πολλὰ μὲν τού-
των ὀνομάτων αὐτὸς ὁ λαὸς ἐδημιούργησε
καὶ διὰ τῆς ἀπὸ στόματος εἰς στόμα παραδό-
σεως διέσωσεν, οὐκ ὀλίγα δὲ καὶ παρὰ λογίον
ἐκπορευόμενα φαίνονται, τῶν χρόνων ἰδίᾳ, καθ'
οὗς, ἀγνοουμένης ὅλως τῆς τοπογραφίας τῆς πό-
λεως, ἕκαστος εἰκῆ καὶ ἀνεξετάστως ὀνομασίον-
δήποτε ὡς ὀρθὸν παρεδέχετο.

Τῆς ἡμαρτημένης ταύτης ὀνοματοθεσίας θύμα
ἐγένετο καὶ τὸ ἐγγὺς τοῦ παρὰ τὸν Ἰλισὸν Ὀ-
λυμπίου ἀψιδωτὸν ἐκείνο μνημεῖον τῶν χρόνων
τοῦ Ἀδριανοῦ, Πύλη τοῦ Ἀδριανοῦ, ἢ Ἀψίς, Ἀ-
δριανοῦ ἔτι καὶ νῦν καλούμενον, λαβὼν δὲ τὰ ὀ-
νόματα ταῦτα ἐκ τε τοῦ σχήματος καὶ τῆς γειτ-
νιάσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν παρακείμενον ναὸν,
πρὸς ὃν ὑπὸ πολλῶν ἐσχετιζέτο, πᾶν ἄλλο πάν-
τως ὃν ἢ ὅ,τι αἱ ἄνω ὀνομασίαι δηλοῦσιν, ὡς
ἐν τοῖς ἐξῆς δείξομεν.

Οἰκοδομήματα ἀψιδωτὰ, αὐτὸ τοῦτο ἀψίδες
καλούμενα, ἠγείροντο συνήθως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων
κατὰ τὰς θριαμβευτικὰς ἐν Ῥώμῃ πομπὰς προ-
σωρινῶς ἐκ ξύλου, εἶτα δ' ἀντὶ τούτων καθαι-
ρουμένων, πολυτελῆ μαρμάρινα κτίσματα διαίω-
νιζόμενα, τὰ κατορθώματα τῶν θριαμβευόντων στρα-
τηγῶν ἢ αυτοκρατόρων· πλὴν τὰ τοιαῦτα οἰκο-
δομήματα ἦσαν ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ μεγαλει-
τερα καὶ πλουσιώτερα τοῦ παρὰ τὸ Ὀλύμπιον,
οὕτως ἀπαιτοῦντος τοῦ σκοποῦ δι' ὃν ἠγείροντο
ταῦτα, κατὰ πολὺ διαφόρου ἐκείνου δι' ὃν ἵστα-
ται τὸ ἐν Ἀθήναις. Θριαμβευτικαὶ ἀψίδες, οἷας
ἀνωτέρω λέγομεν, σώζονται τινες εἰς διάφορα
τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους μέρη· τοιαύτη ἡ ἐν
Orange τῆς Γαλλίας ὑπ' ἄλλων μὲν τῷ Μαρίῳ
καὶ ὑπ' ἄλλων τῷ Καίσαρι ἀποδιδόμενη. Ἄλ-
λαι τοιαῦται γνωσταὶ ἐν Ῥώμῃ εἶνε ἡ τοῦ Κων-
σταντίνου, ὠκοδομημένη ἐν μέρει ἐκ τῶν λει-
ψάνων τῆς τοῦ Τραϊανοῦ, ἢ τοῦ Σεπτιμίου Σεουή-
ρου καὶ Τίτου, ἧς τὰ ἀνάγλυφα εἰκονίζουσι τὰ
κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Ἱερουσαλήμ, ἢ τοῦ Βε-
νεουέντου καὶ τῆς Ἀγκωνος, τῷ Τραϊανῷ ἀφιε-
ρωμέναι, κ. π. ἄ.

Πᾶσαι αὗται φέρουσι πλουσίαν διακόσμησιν
μετ' ἀναγλύφων παραστάσεων ἀναγομένων εἰς
τὸ ἱστορικὸν τῆς ἀνεγέρσεως αὐτῶν καὶ ἐπιγρα-
φὰς ῥητῶς ἀναφερούσας τὸ πρόσωπον χάριν τοῦ
ὁποῖου ἀνηγέρθη ἢ ἀψίς, ἐν μέρει δὲ καὶ τὴν
πρᾶξιν ὑφ' ἧς παρακινούμενος ὁ λαὸς τοιαῦτα
δείγματα εὐνοίας πρὸς τοὺς ἐπιφανεστέρους ἄν-
δρας παρεῖχεν.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅμως οὔτε ἀνάγλυφοι
παραστάσεις φαίνονται, οὔτε αἱ ἐπ' αὐτοῦ
ὑπάρχουσαι μονόστιχοι ἐπιγραφαὶ ἀναφέρονται
εἰς πρᾶξιν ἔνδοξον, αὐταὶ δ' αὐταὶ δεικνύουσι σα-

φέστατα τὸν σκοπὸν τοῦ κτιρίου, ὅτι δηλ. ἐκτίθη ἐπὶ τοῦ ὄριου τῆς παλαιότερας καὶ νεωτέρας πόλεως ἀντὶ λίθου ἀπλοῦ, ὃν ἐν τοιαύταις περιστάσεσι μετεχειρίζοντο οἱ Ἕλληνες. Ὡστε κατ' οὐδένα λόγον δὲν δυνάμεθα νὰ καλῶμεν τὸ μνημεῖον ἀψίδα Ἀδριανοῦ, ὡς ἄλλην σημασίαν τῆς ὀνομασίας ταύτης ἐχούσης.

Πολὺ μακρὰν δ' ἀπέχει καὶ ἡ ἄλλη ὑπόθεσις καθ' ἣν ἐχρησίμευεν ὡς πύλη τοῦ περιβόλου τοῦ παρακειμένου ναοῦ· διότι ἐὰν ἦτο τοιαύτη ἔπρεπε νὰ συνέχεται ὀργανικῶς μετὰ τοῦ ναοῦ· οὐδ' ἔχνος ὅμως τοιοῦτου συνδέσμου φαίνεται, ὅπως δ' ἀνεξάρτητον τῶν πέριξ τὸ κτίσμα διατελοῦν, αὐτὸ τοῦτο, ὡς ἐκ τῆς κατασκευῆς καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἐπιγραφῶν τὸν σκοπὸν πρὸς ὃν ἴστατο δηλοῖ. Ὡστε εἶνε οἰκοδόμημα ὅπως αὐθόπαρκτον ἀντὶ ὄριου ἀπλοῦ, ἀντὶ σήλης, οἶαι, ὡς εἶπομεν, ἦσαν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ὧν μίαν πρό τινων ἐτῶν ἀποκαλυφθεῖσαν ἔχομεν ἐν τῷ Κεραμεικῷ μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν Ὅρος Κεραμεικοῦ καὶ ἑτέραν ἐν ταῖς ὄπισθεν τῆς Ἀκροπόλεως κατὰ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἐπ' ἐσχάτων γενομέναις ἀνασκαφαῖς εὐρεθεῖσαν μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν Ὅρος κρήνης, κ. ἄ. π. Ἐπειδὴ δὲ κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος συνέπιπτεν ὁδὸς καὶ ὁ κατασκευάσας τὸν ὄρον ἐπεθύμει νὰ θέσῃ ὄριον ἀντάξιον τῶν κατ' ἐκεῖνο τῆς πόλεως οἰκοδομηθέντων, ἀψιδοειδῶς τὸν ὄρον τῆς ὁδοῦ ὑπερέτεινε.

Τὸ μνημεῖον ἀποτελεῖται ἐκ δύο μερῶν, τοῦ κατωτέρου ἀψιδωτοῦ τοῦ καὶ μείζονος, καὶ τοῦ ἀνωτέρου, τοῦ καὶ ταπεινοτέρου, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο εἶνε εἰμὴ πλουσιωτέρα διακόσμησις τῆς Ἀττικῆς (Attic), τοῦ μικροῦ δηλ. ἐκεῖνου τοίχου τοῦ ὑπὲρ τὸ γέισον ἐπιστέφανος τὰς Ῥωμαϊκὰς οἰκοδομὰς. Ἀνήκει δὲ εἰς τὸν Κορινθιακὸν ρυθμὸν, τὸν κατὰ τοὺς Ῥωμαϊκοὺς χρόνους ἀναπτυχθέντα, καὶ ἔχει ἀμφοτέρως τὰς προσόψεις ὁμοίας.

Τοίχος ἰσοδομικός, δὴ τεσσάρων περατούμενος παραστάδων, δύο κατὰ τὰ ἐξωτερικὰ ἄκρα μεγάλων, καὶ δύο κατὰ τὸ ἐπ' αὐτοῦ ἀποτελούμενον ἄνοιγμα τῆς ἀψίδος, ἀποτελεῖ τὸ κατώτερον μέρος. Τῶν παρκατάδων τὰ ἐπίκρανα μετὰ πολλῆς τῆς δεξιότητος συνενουοῖ τοὺς δύο ρυθμοὺς, τὸν Κορινθιακὸν δηλ. καὶ Ἰωνικόν· διότι τὸ μὲν ὅλον ἀνήκει εἰς τὸν πρῶτον, κατὰ μέρη δὲ ἀναγνωρίζεται ἡ συνυπαρξίς καὶ τοῦ δευτέρου ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ὠν καὶ τῶν ἐλικοειδῶν βλαστῶν, τῶν μετὰ λεπτότητος μεγάλης κατασκευασμένων ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν ἐπίκρανων τῶν ἐξωτερικῶν παραστάδων πλουσιώτερον εἶνε εἰργασμένα τῶν ἄλλων.

Ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν παραστάδων βαίνει τὸ τόξον τῆς ἀψίδος ἀπλοῦν, ἄνευ τινὸς διακόσμου, διηρημένον εἰς δύο ταινίας καὶ τερματιζόμενον ὑπὸ κυματίου. Ἐπὶ τοῦ ἰσοδομικοῦ τοίχου καὶ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ τόξου ἐκτείνεται ταινία ἰσοῦψῆς τοῖς ἐπίκρανοις τῶν ἐξωτερικῶν παραστά-

δων ὅπως ἀκόσμητος· ὑπὲρ δὲ ταύτην ἐπιστυλιον εἰς δύο ταινίας διηρημένον. Ἐνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ἀψίδος, μεταξὺ ἐσωτερικῆς παραστάδος καὶ ἐξωτερικῆς, ἴσταντο κίονες Κορινθιοῦργεῖς ἐπὶ βάσεων τετραγώνων ὑψηλῶν, δύο εἰς ἑατέραν τῶν προσόψεων, ὡς δεικνύουσι τὰ τε λείψανα τῶν βάσεων τὰ πρὸ τῆς δυτικῆς προσόψεως κατὰ χώραν κείμενα, καὶ ἡ ἀκριβῶς ὑπὲρ αὐτὰ προεξοχὴ τοῦ ἐπιστυλίου ἐν εἶδει προμόχθου, ἐπὶ τῆς κάτω ἐπιφανείας τοῦ ὁποῦ φαινεται καὶ ἡ πρὸς συναρμογὴν κατωτέρου σώματος ὁπή.

Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου στενὴ ταινία, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν ζωοφόρον τῶν ναῶν, φέρει τὴν χαρακτηριστικὴν τοῦ μνημεῖου ἐπιγραφὴν, ἣτοι ἐπὶ μὲν τῆς Δυτικῆς προσόψεως :

Ἀδ' εἰς Ἀθῆνας Θεσῆως ἡ πρὶν πόλις,

ἐπὶ δὲ τῆς Ἀνατολικῆς :

Ἀδ' εἰς Ἀδριανου καὶ οὐχὶ Θεσῆως πόλις.

Μετὰ τὰ ἄνω γενικῶς εἰρημένα περιττὴν νομίζομεν πᾶσαν περαιτέρω ἐρμηνεῖαν τῶν ἐπιγραφῶν τούτων, γνωστοῦ ἄλλως ὑπάρχοντος ὅτι σύνθησις ἦν τοῖς Ἕλλησι, παρ' ὧν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι παρέλαβον, τὸ ἀναγράφειν ἐπὶ στηλῶν τοιαύτας ἐπιγραφὰς εἰς στίχους τριμέτρους ἰαμβικούς τὸ πλεῖστον ἕτερον προχειρότατον παράδειγμα τοιούτων ἐμμέτρων ὁροθετικῶν ἐπιγραφῶν ἔχομεν τὰς ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου :

Τὰδ' ἐστὶ Πελοπόννησος οὐκ Ἰωνία
καὶ :

Τὰδ' οὐχὶ Πελοπόννησος ἀλλ' Ἰωνία.

Ἐν τούτοις, μεθ' ὅλην τὴν φανεράν σημασίαν, ἣν παρέχουσιν αἱ ἐπιγραφαί, πολλαὶ πολλάκις ὑπὸ πολλῶν ἐρμηνεῖαι ἐδόθησαν εἰς αὐτὰς ἀφ' ὅτου ἐγένοντο γνωσταί.

Τὸ πρῶτον ἀναφερόμεναι ὑπὸ τοῦ σχολιαστοῦ Ἀριστείδου τοῦ Σοφιστοῦ, ἀνεγράφησαν κατ' ἀρχὰς τὸ 1436 ὑπὸ Κυριακοῦ τοῦ Ἀγκωνίτου καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 15' αἰῶνος περιελήφθησαν ὑπὸ Οὐρβανοῦ τοῦ διδασκάλου τοῦ Πάπα Λέοντος τοῦ Ι' ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθείσῃ γραμματικῇ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης.

Εἶδομεν ἤδη ἐν τοῖς περὶ Ὀλυμπίου οἶαν στρεβλὴν ἐρμηνεῖαν τῶν ἐπιγραφῶν ὁ παρὰ Laborde ἀνώνυμος παρέσχε, ὑπολαμβάνων, ὡς οἱ πλεῖστοι τῶν τότε χρόνων, τὸ Ὀλύμπιον ὡς παλάτι τοῦ Ἀδριανοῦ. Ὁ Babin, γράφων τὸ 1672 ἀναφέρει καὶ τὸν Ὅρον τοῦτον ὡς πύλην, αἱ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπιγραφαὶ δηλοῦσι, κατ' αὐτόν :

CE N'EST PLUS ICI LA VILLE DE THESEE, C'EST LA VILLE DES HADRIANS,

μεθ' ὃ ἐπάγει : «C'est le même Empereur qui bâtit Adrianople.» Ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ ταύτῃ δὲν δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ ποῖοι εἶνε αὐτοὶ οἱ Ἀδριανοὶ καὶ διατὶ ἓνα μετὰ ταῦτα ἀναφέρει. Δὲν γίνεται δὲ παντάπασιν λόγος περὶ τῆς ἑτέρας τῆς ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου προσόψεως· Ἄν καὶ οὕτως ἐπιδειξίως ὅμως ἡρμηνεύσε τὴν ἐ-

γραφὴν ἀναφέρει καὶ ὡς πιθανὴν δέχεται καὶ τὸς τὴν παράδοξον γνώμην καθ' ἣν μέχρι τῆς ροπύλεως ἀπὸ τοῦ Ὄρου τούτου ἐξετείνετο ἀπὸ κίονων καὶ μέχρι τοῦ Λυκαθητοῦ δέ, ὅτι ἐσώζοντο δύο κίονες ἐκ ναοῦ τῆς Παλλάδος. Ὁ δὲ Chandler τὸ ΑἶΔ ΕἰΣ ΑΘΗΝΑΙ παραφράζων ἀναγινώσκει «ἀΐδεις Ἀθηναί» ἐκ δὲ ὅλως ἐσφαλμένης ταύτης ἀναγνώσεως προέβη ἢ τοῦ Οὐίλικίου γνώμη, καθ' ἣν ἡ ἐπιγραφὴ ἀναφέρεται εἰς τὸ μέρος τῆς πόλεως πρὸς εἶνε ἐστραμμένους ὁ θεατῆς ὅταν ἀναγινώσκη τὴν, καὶ ὅτι κατ' ἀκολουθίαν τὸ ἀντίθετον ἦτο Ἀδριανούπολις.

Καὶ οὕτω μὲν ἔχουσι τὰ κατὰ τὰς ἐπιγραφάς. Περὶ δὲ ταύτας προκύπτει μικρὸν γεῖσον φέρων τοὺς συνήθεις ὑπ' αὐτὸ ὀδόντας, καὶ ἐπιπέδον τὸ μέχρις ἐνταῦθα ἐξικνούμενον κάτω πρὸς τῆς ὅλης οἰκοδομῆς.

Ἐπεὶ τὸ γεῖσον τοῦτο καὶ ὀλίγον ἐσωτέρως ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ τοῖχος μικρὸς περτείνων εἶνε κυρίως ἡ Allica ἐν ταῖς Ῥωμαϊαῖς οἰκοδομαῖς καλουμένη· πλὴν ἐνταῦθα ὁ τοῖχος οὗτος, ἐν εἶδει ἀναβαθμοῦ ταπεινοῦ ὑψόμενος, φέρει ἄνω πλούσιον διάκοσμον.

Ἀκριβῶς δηλ. ὑπὲρ τὸ μέσον τῆς ἀψίδος ἴσταται σηκόμορφον ἀνοίγμα ἀποτελούμενον ὑπὸ δύο κιονίσκων Κορινθιουργῶν εἰς ἑκατέραν τῶν προσόψεων ὑποβασταζόντων δύο ἀετώματα. Τὸ σηκόμορφον τοῦτο ἴδρυμα φαίνεται ὅτι δὲν ἦτο ἀπάλαι καθ' ὅλον τὸ βάθος αὐτοῦ ἀνοικτὸν, ἀλλ' ἄνευ σήμερον, ἀλλ' ὅτι κατὰ πλάτος διὰ πλατῶν μαρμαρίνων διηρεῖτο τὸ ὅλον καθέως εἰς δύο ἴσας κόγχας καὶ οὕτω δύο μικροὶ ἀντικείμενοι σηκοὶ ἀπετελοῦντο. Τοῦ χωρίσματος λείπον βεβαιότατον σώζεται εἰς τὸ ἀνώτατον μέρος μαρμαρίνη πλάξ λεπτὴ ὡσεὶ καταπέτασμα προέχουσα· τεκμήριον δ' ἀσφαλὲς τῆς δι' ὅλου τοῦ ὕψους καταπράξεως τοῦ ἀνοίγματος ἑκατέρωθεν ἄνωθεν ἕως κάτω ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ ἀνοίγματος ἐγγλυφῆ, ἢ τὴν διεύθυνσιν καὶ τὸ πάχος τῆς σωζομένης πλακὸς ἔχουσα.

Ἐσφαλμένως ἐδέχθησάν τινες ὅτι ἄφρακτον ἦτο τὸ ἀνοίγμα ἀρχικῶς καὶ ὅτι βραδύτερον εἰς πολὺ μετὰ ταῦτα χρόνους ἐτέθησαν τὰ χωρίσματα· διότι πρὸ ἐτῶν πολλῶν ἐσώζοντο εἰς τὸ κάτω τοῦ ἀνοίγματος μέρος μάρμαρά τινα ῥηθια μὴ ἀνήκοντα εἰς τὴν οἰκοδομήν· ἐκ τούτων δὲ τῶν μαρμάρων δρῶμένοι τινες προσέβαλον καὶ τὴν γνησιότητα τῆς ἄνω μνημονευμένης πλακὸς καὶ προσεπάθησαν νὰ ἀποδείξωσι τὸ ἀκατάφρακτον τοῦ ἀνοίγματος.

Ἐκατέρωθεν τοῦ σηκόμορφου τούτου ἀνοίγματος τοῦ κατὰ τὰ μέρη αὐτοῦ σύμφωνα πρὸς τὸ Κορινθιουργεῖς τοῦ ὅλου κοσμομένου, διὰ τῶν ἀναλόγων ταινιῶν, ὀδόντων, σειρᾶς φατνωμάτων μικρῶν ὑπ' ἀμφοτέρω τὰ ἀετώματα, παρατηρεῖται τὸ θρίγκωμα στηριζόμενον ἀφ' ἐνός

μὲν ἐπὶ τῶν παραστάδων τῶν ἐπὶ τοῦ μέσου τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ τοίχου τοῦ ἔνθεν καὶ ἔνθεν μεταξὺ τῶν κιονίσκων ἀποτελοῦντος τὰς κόγχας, ἀφ' ἐτέρου δ' ἐπὶ τετραγώνων παραστατῶν, φερόντων τὸ ἐπίκρανον καθαρὸν Κορινθιακόν, ὡς καὶ αἱ παραστάδες, καθ' ὅλας δὲ τὰς πλευρὰς ἐσαμμένων ἄνωθεν ἕως κάτω ἐν ἐπιμήκει τετραγωνικῶ σχήματι κοσμομένῳ περίεξ κυματίῳ. Ἡ λοιπὴ διακόσμησις ἀκολουθεῖ τὸ κάτω μέρος, τῶν δ' ἀετωμάτων τὸ Δ. σώζει ἴχνος ἀκρανθέρμου.

Καὶ τὸ κτίριον τοῦτο ὑπέστη οὐκ ὀλίγας ἀλλοιώσεις· διότι ἐπὶ μακρὸν φαίνεται ὅτι ἐπὶ τῆς ἐτέρας τῶν προσόψεων αὐτοῦ, τῆς Ἀν., ἀνεπαύετο κτίσμα νεώτερον, ὡς ἢ ἐπὶ τινα χρόνον ἀνάγνωσις τῆς ἐτέρας τῶν ἐπιγραφῶν, τῆς ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς, μαρτυρεῖ, καὶ ἡ παράδοσις ἀναφέρουσα τὴν ἐκεῖ πρὸ τοῦ ὄρου ὑπαρξίν ναοῦ χριστιανικοῦ. Συμῶν ὁ Καβάσιλας τὸ 1578 γράφων, ἀναφέρει μόνον τὴν τῆς Δ. προσόψεως ἐπιγραφὴν, βεβαιῶν οὕτω τὰ παραδεδομένα, καθ' ἃ ναὸς, ὡς εἶπομεν, χριστιανικὸς εἶχεν ἰδρυθῆ ἐκεῖ πρὸ τοῦ ὄρου καὶ ἴσως εἰς τρόπον ὥστε ἐκαλύπτετο ἢ Ἀν. πλευρὰ ὑπὸ τινος τῶν τοίχων αὐτοῦ. Καὶ οὗτος δὲ πύλην τὸν Ὄρον ὑπολαμβάνων ταῦτα περὶ αὐτοῦ λέγει: «Τοῦ δ' ἐξωτέρου (ἐν ᾧ καὶ βασιλεία διὰ μαρμάρων καὶ κίονων μεγίστων, ἐφ' ὧν τῆς πύλης ἐπιγέγραπται μονόστιχον καὶ ἔστι σωζόμενον:

Αἶδ' εἶσ' Ἀθηναί Θεσέως ἢ πρὶν πόλις), τὸ τρίτον οἰκούμενον».

Φαίνεται δ' ὅτι οὐ πολὺ μετὰ ταῦτα ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ναὸς κατηδαφίσθη καὶ ἔμμενον ὀλίγα μόνον ἐρείπια αὐτοῦ, ἴσως τὰ ἐν τῇ θέσει τοῦ Ὄρου ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ Spon τὸ 1674 ἐκδοθέντι πίνακι τῶν Ἀθηνῶν φαινόμενα λείψανα πύλης ἀψιδωτῆς ἐκ λίθων μικρῶν κατ' ἀπομίμησιν τοῦ ἰσοδομικοῦ τρόπου.

Οὕτω λοιπὸν τὸ μνημεῖον ἴσταται ἐκεῖ ὡς ὄριον καὶ ἔνδειξις, οὕτως εἶπεν, τῆς ἡλικίας τοῦ ἐνὸς μέρους τῆς πόλεως ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ ἕτερον, ἅμα δ' ὡς ἐν ἀμίλλῃ ἀνατείνει τὸ μέτωπον αὐτοῦ ἀπέναντι τῶν υπερηφάνων τῆς ἀκροπόλεως μαρμάρων, ἅτινα καθορίζουσι τὴν θέσιν του υπερηφάνως ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἐνδόξου βράχου των, μεθ' ὅλον δὲ τὸν ἐξαιρετικὸν αὐτοῦ ἀρχιτεκτονικὸν διάκοσμον, μένει ὡσεὶ παραπονούμενον διότι ἡ τύχη ἐκεῖ κάτω, τόσον χαμηλὰ καὶ εἰς χρόνους οὕτω μεμακρυσμένους τὸ ἔρριψεν.

Ι. Α. Κ. ΔΑΡΑΓΑΤΗΣ.

Παράσιτος ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλληνιστὴ καὶ Ῥωμαίοις ὁ ἱερεὺς, ὁ φροντίζων περὶ τοῦ σίτου, ἐξ οὗ προσεφέροντο αἱ θυσίαι εἰς τοὺς θεοὺς· ὕστερον δὲ ἀπεδόθη ἡ προσωνομία αὕτη εἰς πᾶν ὄργανικὸν σῶμα, τὸ ὁποῖον ἔζη ἀναλώμασιν ἄλλων.